

Omrahāḥ: 60
60thā: 38
Omrahāḥ: 38

ရတနာပွင့်
လှေကုန်ကြွင်း

ရတနာပွင့်

လူပျောက်ကြော်ငြာ

အခန်း(၁)

သူသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာစလုံး ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် ရေတွေကိုသာ မြင်ရသည့် ပင်လယ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာအား စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ တော်တော်ကြာသည်အထိ သင်္ဘောဦးထိပ်၌ သူထိုင်နေ၏။ သူ့ ဆံပင် ရှည်များက လေ၌ လွင့်ဝဲကာ ကြမ်းရှုနေလေပြီ။ မာထန်သော သူ့အကြည့်များသည် ဘဝက သင်ပေးသော လေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း ဖြစ်၏။

ထိုမျက်လုံးစူးစူးများဖြင့် ရေပြင်အနှံ့ သူလျှောက်ကြည့်သည်။ သင်္ဘောပဲ့နင်း အဘိုးကြီးက ပိုက်မှေးကာ သူ့အလုပ် သူလုပ်လျက်ရှိ ပါသည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် ပိုက်ဆွဲထားပြီး ပင်ပန်းနေသည့် ရေလုပ်သားများအားလုံးနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ၏။ သူတို့မှာ နေ့ရယ်၊ ညရယ်ဟူ၍ မရှိ။ ပိုက်ချိန်နှင့် ပိုက်ဆွဲချိန်သည် သူတို့အလုပ်ချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်များသည် သေလောက်အောင် ပင်ပန်းပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအချိန်တွင် အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်ပါသည်။

သူ့ကို ဒီငါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ်တွင် ကိုသူရိန်ဟု အားလုံးကသိထားကြ၏။ သူက ပိုက်ဆွဲချိန်၌ ငါးများကို အလေးချိန်မှတ်၊ စာရင်းဇယားလုပ်၊ ပြီးရင် သူ့တာဝန်က ဘာမှမရှိတော့ပေ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘောသားများအတွက် ထမင်းချက် နှစ်ယောက်၊ ပဲ့နင်းအဘိုးကြီးနှင့် လက်ထောက်(ပဲ့နင်းကြီး၏တူ)တစ်ယောက်၊ သင်္ဘော၏ တာဝန်ခံ(သို့) သူဌေး၏လူယုံ ကိုညိုနှင့်သူ။ ကျန်တာက ကာယလုပ်သားများ ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ထဲတွင် ဆည်းဆာချိန်သည် ရက်စက်သော လှပမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။ တိုက်ဆိုင်သည်လားတော့ မပြောတတ်။ အခုလို ဆည်းဆာ ချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ပိုက်ချ၊ပိုက်ဆွဲနှင့် အလုပ်ရှုပ်ချိန်များ မဟုတ်ဘဲ သဘောသားတွေ ပင်ပန်းကာ အိပ်ပျော်နေချိန်တွေသာဖြစ်နေလေ့ရှိ သည်။

ကိုညိုနှင့် လက်ထောက်ပွဲနင်းတို့က ဒီအချိန်ဆိုအမြဲမူးနေကျ။ ဒါ ကြောင့် သဘောပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ အမြဲလိုလို ဖြစ် နေတက်၏။ သူက ပါလာသော စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရင်ဖတ်၊ မဟုတ်ရင် သဘောထိပ်ဦးမှာတစ်ယောက်တည်း ရေတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဆည်းဆာချိန်သည် ပင်လယ်ရေအပြာရောင်နှင့် သူကိုအမြဲ ဆွဲ ဆောင်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ အဝေးဆီကမူ တစ်ခါတစ်ရံ မီးပြတိုက်များနှင့် ကျွန်းစုတချို့ကို မြင်ရသည်မှလွဲ၍ ကျန်တာက ရေပြင်တွေကိုပဲ သူ အဖော်လုပ်ရသည်။ ဆည်းဆာနောက်ခံတွင် ရေလှိုင်းများ တလိမ့်လိမ့် ရွေ့လျားသွားသည်ကို သူအရမ်းသဘောကျပါသည်။

ထိုအခါများတွင် သူက ကဗျာဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်ခဲ့သည်ကို နောင်တရနေမိ၏။ ရုတ်တရက်သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ကဗျာနှင့် စာပေ အနုပညာပေါ်တွင် အလွန်ခုံမင်သော ဆည်းဆာဆိုသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ ရုပ်သွင်က ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

ဆည်းဆာရေ...

မင်းသာဆိုရင် ဒီလိုရှုခင်းမျိုးကို ကပ္ပလီပင်လယ် ဒါမှမဟုတ် နေဝင် ချိန်လှိုင်းများ အဲဒီလို ခေါင်းစဉ်မျိုးတွေနဲ့ ကဗျာဖွဲ့ဖြစ်မှာပဲ။

“သူကတစ်ယောက်တည်း သရော်သလို ပြုံးလိုက်မိသွားသည်။ သူ ခေါင်းထဲမှာ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်တုန်းက ဆည်းဆာဆိုသော

ကောင်မလေးအကြောင်း အခန်းဖွဲ့ထားလိုက်၏။ ပင်လယ်လှိုင်းများက
စောစောကထက် ပို၍ လှုပ်ရှားစွာ သင်္ဘောကို ရိုက်ခတ်နေသည်။”

သို့သော် သူရင်ဘတ်ထဲမှာ သတိရခြင်းကို လှိုင်းများက မီအောင် မ
ရိုက်ခတ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေလေသည်။ သူကခြောက်သွေ့စွာ အော်ရယ်
ပစ်လိုက်မိ၏။

*

အခန်း(၂)

သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက "နေမင်း" ဟုခေါ်ကြသည်။ သူ နာမည်အပြည့်အစုံက "နေမင်းသူရိန်"။ သူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ထင်ရှားကျော်ကြားသူများထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦး၊ အမေကလည်း ဆေးပညာ လောကမှ လူတွေက လေးစားရသည့် နိုင်ငံခြားပြန် ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်၏။ သူ့မှာကြွေရုပ်လေးလိုလှနေသော အစ်မတစ်ယောက်ရှိသည်။ အစ်မက နာမည်ရကာစ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင် ဂိုးသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဒီလိုအခြေအနေတွင် သူ့ဘဝ၌ လိုသမျှ အရာအားလုံးပြည့်စုံစေခဲ့၏။ ငွေကြေးနှင့် တခြားအခွင့်အလမ်းများစွာသည် သူ့အတွက်အမြဲတံခါးဖွင့် သလိုဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့နားမှာဝိုင်းနေသောမိန်းကလေးများကိုကျော်လွန် ပြီး သူ့နှလုံးသားက သိပ်မလှသော သိပ်မချမ်းသာသော သိပ်မ ထူးခြားသော ဆည်းဆာဆိုသည့် သာမန်ကောင်မလေးတစ်ဦးကို သူ ရွေးချယ်ခဲ့မိပါသည်။

ထိုကောင်မလေးသည် ကဗျာဆရာမဖြစ်ဖို့ တစ်ခုသာရည်ရွယ်ချက် ထားသူဖြစ်၏။ သူ့ဆန္ဒကို ဘယ်သူမှ ထိထိရောက်ရောက် မတားဆီးနိုင် ခဲ့ဘဲ သူနှင့်ဆည်းဆာတို့ ချစ်သူဘဝကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အတွဲ ကို အားလုံးက အားကျငေးမောခဲ့ကြသည်။

ဆည်းဆာ၏ ရိုးသားမှုနှင့် မာနသည် သူ့အတွက် ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်

သော သီးသန့်တန်ဖိုးတစ်မျိုးလည်းဖြစ်လေသည်။ သူမ၏မေးရိုးသွယ် သွယ်လေးနှင့် မျက်လုံးကြည်ကြည်လေးတွေကို သူ့အလွန်စွဲလမ်းခဲ့ ပါသည်။

သူ့ပါဝင်ကစားသော ဘောလုံးပွဲများနှင့် သူမပါဝင်ရေးသားသော ကဗျာစာအုပ်များသည် ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ အမြဲအမှတ်တရဖြစ် ခဲ့၏။ သူမပေးဖတ်သည့် အနုပညာဆိုင်ရာ သဘောတရား စာအုပ်များ ကို သူ့ကြိုးစားဖတ်ကြည့်သည်။ သိပ်နားမလည်သော်လည်း သူ ရေးတေးတေးတော့ သဘောပေါက်သည်။ အနုပညာ၏ သိပ်မွေ့မှုနှင့် နက်ရှိုင်းခြင်းထက် သူမနှုတ်ခမ်းများ၏ သိပ်မွေ့နက်ရှိုင်းသော အနေအထားကို သူပို၍ စိတ်ဝင်စားပါသည်။

ဆည်းဆာငယ်စဉ်ကပင် အဖေရောအမေပါ ကားမတော်တဆမှုတစ် ခုဖြင့် တိမ်းပါးသွားခဲ့၏။ သူမကို ကြီးတော်အပျိုကြီးတစ်ယောက်က မွေးစားစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။ ရန်ကင်းမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှိသည်မှ အပ သူမတို့မှာ တခြားထည်ထည်ဝါဝါ ပြသရန် ပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ခုမှ မရှိ ပေ။ ဆည်းဆာ၏ကြီးတော် အပျိုကြီးသည် အလယ်တန်းပြဆရာမတစ် ဦး၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များတွင် အိမ်မှာကျူရှင်ပြသည်။ နောက်သူမက စိတ်ချယုံကြည်ရသော မိတ်ဆွေတစ်ချို့ကို ငွေတိုးချေး၊ အပေါင်ခံလုပ် သည်။

သို့သော်လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်လောက်ကစပြီး သူမမှာ လူကြီး ရောဂါလက္ခဏာများ စတင်ပြသလာ၏။ ဆည်းဆာက ကြီးတော်ကို ကျောင်းဆရာမအလုပ်မှ အနားယူစေသည်။ ကျူရှင်တွေကိုလည်း ဖြုတ် ပစ်လိုက်သည်။ သူမက ကြီးတော်၏ ငွေတိုးချေးအပေါင်ခံလုပ်ငန်းကို ဆက်ခံလိုက်သည်။ ဝင်ငွေကိုလျော့နည်းမှု ဘာမှမသိသာသော်လည်း

ကြီးတော်ကြီးက အလုပ်မရှိ၍ပျင်းသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဆည်းဆာကို ခရီးထွက်ချင်ကြောင်းပြော၏။ စစ်ကိုင်းမှ သူမ၏ ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ဆီ အတင်းလိုက်ပို့ခိုင်းသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆည်းဆာမှ ကြီးတော်၏ ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

ချစ်သူနေမင်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းကာ စစ်ကိုင်းသို့ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမကတော့ စာမေးပွဲကြောင့် တစ်နှစ်လုံး ပေါ့လျော့ခဲ့သမျှ ကျောင်းစာတွေကို အသေပြန်လုပ်နေရ၏။ ကြီးတော်သည် တစ်ပတ်ခန့် ဆိုသော်လည်း တစ်လကြာသည့်အထိ ပြန်မရောက်လာသဖြင့် စစ်ကိုင်းသို့ ဆက်သွယ်ကြည့်သောအခါ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သီလရှင်ဝတ်သွားသည်ဟု အကြောင်းပြန်လာသည်။ သူမမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ရက်သော ကြီးတော်လုပ်သူကြောင့် ငိုရလေသည်။

ဆည်းဆာတို့ စာမေးပွဲပြီးချိန် ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ သူမတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး စစ်ကိုင်းသို့ လိုက်သွားကာ ကြီးတော်ကို ပြန်ခေါ်ရန် ကြိုးစားကြသေးသည်။ ကြီးတော်က ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီဟု ဆိုသောကြောင့် သူတို့လက်လျှော့ခဲ့ကြရလေ၏။

ဝမ်းနည်းနေသောဆည်းဆာကို နေမင်းက နှစ်သိမ့်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ သူမမှာ အခုတော့ အားကိုးတွယ်တာစရာ နေမင်းတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ ဆည်းဆာတစ်ယောက်တည်းနေသောတိုက်ခန်းမှာ ရံဖန်ရံခါ နေမင်းက ညအိပ်သည်အထိ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်ခရီးက အဆင့်တက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကမ္ဘာလောကကြီး၏ မထင်မှတ်သော အံ့ဩစရာ အလှည့်အပြောင်းများကို နေမင်းဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ပထမဦးစွာ မေမေဆုံးသည်။ မေမေအတွက် ပူဆွေး၍မှ မျက်ရည်မခြောက်

သေးခင် ဖေဖေက ခပ်ပေါ့ပေါ့ မင်းသမီးငယ်တစ်ယောက်ကို ခိုးပြေး သွား၏။ ထိုမိထွေးမင်းသမီးငယ်မှာ အစ်မဖြစ်သူနှင့် ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်မှာ ပြိုင်ဘက်တွေမို့ ဖေဖေနဲ့ အစ်မ၏ ပဋိပက္ခကြီးကျယ်သွားခဲ့သည်။ မေမေပိုင်ဆိုင်သော စိန်ထည်အတွင်းပစ္စည်းများကြောင့် သူတို့မောင်နှမ ကတစ်ဖက်၊ ဖေဖေကတစ်ဖက်တရားဆိုင်ကြရ၏။

ဖေဖေသည် သူ့မိန်းမ၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ ဘယ်သူမျှန်နာ ကိုမှ မထောက်တော့။ မေမေက မောင်နှမနှစ်ယောက်အတွက် ထားရစ် ခဲ့သော စိန်ထည်များကို ဖေဖေသည် သူ့မိန်းမအတွက် အရှက်သိက္ခာမဲ့ စွာ တရားရုံးကိုသွားခဲ့၏။ သူတို့မိသားစု၏ အကွဲအပြသတင်းများကို ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများက အလှအယက်ဖော်ပြသဖြင့် သိက္ခာကျစရာဖြစ် ခဲ့၏။

ထိုသို့ တရားဆိုင်နေစဉ် ကာလအတွင်း ဖေဖေဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ကာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွား၏။ ဖေဖေမရှိတော့သည့်နောက် သူတို့မောင်နှမက အမှုကို အလိုလိုအနိုင်ရသွားခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာဆိုးသည် ဒီလောက်နှင့် ရပ်မသွားခဲ့ဘဲ တစ်လခန့်အတွင်း သူတို့မောင်နှမကို အကြီးအကျယ်ထိုးနှက်ပြန်သည်။ ရှို့မီးဟု ယူဆရ သော မီးလောင်မှုတစ်ခု သူတို့အိမ်မှာ ဖြစ်ပွားသည်။ အစ်မသည် မီးလောင်ဒဏ်ရာများနှင့် ဦးခေါင်းမှာ ပြင်းထန်စွာဒဏ်ရာရသွား၏။ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးသည်။ အသက်ကို အသည်းအသန်ကုသ လိုက်ရသောကြောင့် ကျန်သမျှစည်းစိမ်လည်း ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတော့ လူက ပြန်ကောင်းလာခဲ့သော်လည်း မှတ်ဉာဏ် တွေက ပုံမှန်အလုပ်မလုပ်တော့။ ထိုအခါ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ သူမကိုထားရတော့၏။ နေမင်းသည် ရုတ်တရက်အဖြစ်အပျက်များစွာမှ

စိတ်ကျရောဂါစွဲကပ်စပြုလာ၏။

ချစ်သူဆည်းဆာက တစ်လျှောက်လုံး သူ့ဘေးမှာ အားပေးဖော် အဖြစ် သတ္တိရှိရှိ ရပ်တည်ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ ဝတ္တုတိုနှင့် ကဗျာများသည် လည်း မြန်မာစာပေလောကမှာ ထင်ရှားလာခဲ့၏။ ဘာစည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မ ကျန်တော့သောနေမင်းသည် အရက်ကိုသာ အဖော်ပြုနေတော့၏။ ဆည်းဆာသည် ချစ်သူကို မတားမြစ်ရက်သဖြင့် ဒီအတိုင်းကြည့်နေခဲ့ရ သည်။ မြန်မာလက်ရွေးစင်အသင်းအတွက် အလားအလားကောင်းသည့် မျိုးဆက်သစ်ဂိုးသမားတစ်ဦးအဖြစ် နေမင်းကို မျှော်လင့်ခဲ့ကြသူများ သည် ခေါင်းရမ်း၍ လက်လျော့သွားကြ၏။ နေမင်းသည် အားကစား သမားတစ်ဦးဘဝမှ အရက်၏ ကျေးကျွန်တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။

လူတိုင်းက လေးစားအားကျရသော အောင်မြင်ကြွယ်ဝသည့် မိသားစုတစ်စု၏ နိဂုံးကို လူတွေက စုတ်တသတ်သတ်နှင့် သံဝေဂရ စရာ။ သင်ခန်းစာယူစရာအဖြစ် ပြောနေကြသည်ကို ဆည်းဆာက သိပ် မခံချင်။ ချစ်သူ နေမင်းကို ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းဖြင့် ထိုရှုံးနိမ့်မှုမှ ပြန်လည်ထူမတ်လာစေချင်ပါသည်။

နေမင်းတို့အိမ် မီးလောင်မှု၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် မိထွေးဖြစ်သူ မင်းသမီးငယ်မှာ အဖမ်းခံရ၏။ နာကြည်းစိတ်ကို အခြေခံထားသော ကလဲ့စားသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ အခုတော့ သူမအပြစ်ကို သူမခံစားသွားရလေပြီ။

ဆည်းဆာက နေမင်းကို ခြောက်လအတွင်း ပုံမှန်အနေအထား ရောက်အောင်ပြုပြင်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း အရင်လို အားကစား သမားတစ်ဦး၏ စွမ်းရည်တွေကိုတော့ အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပါသည်။ နေမင်းသည် ကိုယ်ကိုယ်ကို ထူထောင်ရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စတင်

တော့သည်။ လက်ကျန်ခြံကွက်နှင့် မန္တလေးမှအိမ်ကို ရောင်းပြီးစီးပွား
ရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်၏။ မကြာမီပင် သူသည်ကား
အရောင်းအဝယ်ရေး လောကမှ ဖျံတစ်ကောင်ဖြစ်လာသည်။ နေမင်းဆို
လျှင် ကားလောကမှာ လူတွေက ရှိန်ကြရ၏။ သူသည် တစ်နှစ်အတွင်း
စီးပွားရေးအခြေအနေ ခိုင်မာလာပြန်သည်။

သူ့ဘဝ ဒီလောက်ပြန်ဖြစ်ရတာ ဆည်းဆာ၏ အမြင်ကျယ်မှုက
အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်သည်ဟု သူသဘောပေါက်
ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ဘဝထဲ တစ်ယောက်
ခုန်ချမိခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ချစ်
မြတ်နိုးမိကြ၏။ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ နှစ်ခုပေါင်းစပ်ဖို့ သူတို့
သဘောတူညီခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယခင်ကထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံ
နွေးထွေးသော ပျော်ရွှင်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ကြရ၏။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ
စစ်ကိုင်းက ကြီးတော်ဆီသွားတွေ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်
ကျန်းမာရေးဆေးရုံပေါ်မှ အစ်မဆီ သွားတွေ့ကြသည်။ အတိတ်က
ဒဏ်ရာတွေဖြင့် အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်ကြရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားကို နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး
အသိုင်းဝိုင်းမရှိသဖြင့် နေမင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ချင်။ ဒါကို
ဆည်းဆာက ပထမတော့ သဘောမတူချေ။ မိန်းကလေးတို့ သဘာဝ
အတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်ကို ခမ်းနားစေချင်သည်။

ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင် စကားပြောပြီး တော်တော်
လေး ညှိကြရသေး၏။ နောက်တော့ဆည်းဆာကပဲ အလျှော့ပေးကာ
မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းချုံးစီစဉ်ကြပါသည်။ နေမင်း၏ စီးပွားရေးလောက

မှ လူတစ်ချို့နှင့်ဆည်းဆာ၏ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းအချို့က သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်လာကြ၏။ အားလုံးသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုည မင်္ဂလာဦးည

ထူးဆန်းထွေလာ ရပ်ရှင်ကားသည် အဲဒီညကျမှ တကယ့်ဘဝထဲသို့ အခြေချဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် နေမင်းသည် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ထပ်မံကြုံတွေ့ဖို့ ဖြစ်လာလေသည်။ မင်္ဂလာဦးညမို့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသည့်တိုင်အောင် နှစ်ယောက်သား တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ကြ။ အောင်မြင်သည့် မိသားစုဘဝကို ထူထောင်ဖို့ အနာဂတ်အတွက် စီမံကိန်းတွေတစ်လှေကြီးနှင့် သူတို့အားတက်စွာ တိုင်ပင်ကျေနပ်နေခဲ့ကြ၏။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာတော့ တစ်နေ့ကုန် လှုပ်ရှားထားရသည့်အထိဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

မနက်မိုးလင်းလာတော့ နေမင်းတစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။ သူသည် ဆည်းဆာကို ရေချိုးခန်းမှာ ၊ မီးဖိုချောင်မှာ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ နေမင်း၏ သတို့သမီးအသစ်စက်စက်သည် မင်္ဂလာဦးညမှာ ဘယ်လိုပျောက်သွားရသနည်း။ နေမင်းသည် ဆည်းဆာ၏ အသိမိတ်ဆွေများကို ဖုန်းဆက်စုံစမ်းကြည့်သည်။ အားလုံးက မလာဘူးဟု တညီတညွတ်တည်း အဖြေပေး၏။

တစ်ရက် နှစ်ရက်မှ တစ်လအထိ ကြာသွားသည်။ ဘာမှထူးခြားမလာခဲ့။ နေမင်းသည် လုံးဝ စဉ်းစားမရသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ခေါင်းမီးတောက်အောင် ဆည်းဆာကို လိုက်ရှာခဲ့ပါသည်။ အသိမိတ်ဆွေ၊

အပေါင်းအသင်းများအားလုံးကလည်း အံ့သြတကြီးဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ရန်ဖြစ်သွားသလား။ စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်က ဆင်းသွားတာဖြစ်မှာပေါ့ ဟူသော မေးခွန်းနှင့် မှတ်ချက်များကို နေမင်းငြင်းဆန်သည်။ ဘာဆို ဘာပြဿနာမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မရှိခဲ့တာ။ နေမင်း အသိဆုံး သာဖြစ်၏။ ဆည်းဆာ၏ ကြီးတော်ရှိသော စစ်ကိုင်းချောင်ကို နေမင်း လိုက်သွားတော့လည်း မရှိချေ။ ဘာသာတရားမှာ ပျော်မွေ့နေသော ကြီးတော်အား စိတ်မပူစေရန် ဆည်းဆာစိတ်ဆိုးသွားတာဟု လိမ်ကာ နေမင်းပြန်လာခဲ့သည်။

အချိန်တွေက တလွင်လွင့်ကုန်ဆုံးသွား၏။ ဆည်းဆာ၏ သတင်း အစအနလေးပင်မရခဲ့။ နေမင်းစိတ်တွေလေလာ၏။ အလုပ်ကိုလည်း သူ ၈ရပ်မစိုက်တော့။ စီးပွားရေးလည်း ပြန်လည်ယိုယွင်းလာခဲ့သည်။ အရက်တွေကိုသာ ဖိသောက်နေသဖြင့် ကျန်းမာရေးကိုပါ ထိခိုက်လာ တော့သည်။ သူ့ အိမ်မှာ ဆွေးမျိုးနီးစပ်တော်သော ဦးလေးမိသားစုက လာနေပေးပြီး သူ့ကို ထိန်းသိမ်းပေးသော်လည်း မထူးခြားပေ။

သူ့ဘဝထဲမှာ ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွားသော ဆည်းဆာကိုသာ နေမင်းက အချိန်ပြည့်တမ်းတနေခဲ့၏။ သူသည် အိပ်မက်တွေ ဆက်တိုက်မက်သည်။ ဆည်းဆာသည် ပင်လယ်ထဲတွင် အသက်ရှင်နေ ဆဲဟု သူ့အိပ်မက်များက ညွှန်ပြနေ၏။ ဆည်းဆာသည် နေမင်းထံမှသာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည် မဟုတ်။ မြန်မာစာပေလောကထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားသော စာရေးဆရာမ။ ကဗျာဆရာ မတစ်ယောက် အဖြစ်လည်း မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့လေသည်။ နေမင်း၏ မိသားစုများနှင့် ချစ်သူအကြောင်းသည် လူတွေကြားမှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ရေပန်းစားနေခဲ့တော့၏။ သူကပုံပြင်ထဲတွင် ဇာတ်လိုက် လုပ်ရတာ ငြီးငွေ့လာဟန်တူသည်။

နောက်ဆုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မြန်မာပြည်တောင်ဘက်
အစွန်ဆုံးအရပ်ကို ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

*